

Sygn. akt III CSK 299/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. P.
przy uczestnictwie K. D., J. G., S. J., J. L., S. L., H. M., M. S., M. W., M. D., R. D.,
D. S., K. L. i D. G.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawcy J.P. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 lipca 2016 r., którym oddalony został wniosek o stwierdzenie, że T. N. oraz J. G. nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1982 r. własność nieruchomości położonej w K., opisanej w uzasadnieniu apelacji. W motywach postanowienia Sądu pierwszej instancji zostało wskazane, że wnioskodawca nie wykazał, aby przez okres wymagany ustawowo do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia ktokolwiek władał opisaną działką jak właściciel. Materiał dowodowy nie pozwolił uznać, że przed 1971 r. samoistnymi posiadaczami tej działki były inne osoby niż J. i J. małżonkowie D., którzy na mocy postanowienia Sądu Rejonowego

w K. z dnia 15 maja 2002 r. nabyli z dniem 4 listopada 1971 r. własność działki będącej przedmiotem wniosku o zasiedzenie. Postanowienie to zostało wydane na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Sąd ustalił, że również przez kolejne trzydzieści lat nikt nie udowodnił samoistnego posiadania tej działki, więc wniosek o zasiedzenie podlegał oddaleniu w całości. Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy podzielił dokonane ustalenia faktyczne oraz mimo pewnych zastrzeżeń do oceny prawnej Sądu pierwszej instancji podzielił ostateczne wnioski o braku przesłanek do zasiedzenia spornej nieruchomości i za uprawnione uznał oddalenie wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 365 § 1, art. 366 i art. 361 k.p.c. przez ich wadliwe zastosowanie oraz prawa materialnego w odniesieniu do art. 366 (chodzi zapewne o art. 336) w związku z art. 172 k.c. przez ich błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uznał oczywistą jej zasadność.

Jednakże uzasadnienie zarzutów obraca się głównie wokół stanu faktycznego i próby podważenia skuteczności prawnej uwłaszczenia na nieruchomości małżeństwa D., w sytuacji gdy podstawą uwłaszczenia było spełnienie przez nich przesłanek określonych ustawą z 1971 r. i gdy Sąd Okręgowy skrupulatnie wyjaśnił niezasadność ustalania stanu faktycznego za czas poprzedzający to uwłaszczenie, w sytuacji prawomocnego w tej sprawie orzeczenia sądowego. Nieuczestniczenie w tamtym postępowaniu wnioskodawcy nie ma dla skutków tamtego orzeczenia żadnego znaczenia, w szczególności gdy i tak brak jest dowodów na rzecz posiadania nieruchomości przez inne osoby. Skarga w głównej

mierze koncentruje się na zagadnieniu procesowym dotyczącym znaczenia orzeczenia uwłaszczeniowego z 2002 r. odwołującego się do regulacji z 1971 r.

Ponadto podnieść należy, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest mocno okrojony. Skarżący próbuje przedstawić kwestie ustalenia stanu faktycznego w perspektywie postępowania cywilnego, w szczególności w aspekcie ograniczenia zakresu rozpoznania apelacji, funkcji sądu apelacyjnego, zakresu dowodzenia, unika przy tym bezpośredniego wskazania na kwestie dowodowe. W rezultacie nie zostały przedstawione dowody wystarczające silne, a te dotyczące przesłuchania świadków nie mogą zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle wyłączenia z zasady zarzutów odnoszących się do ustaleń faktycznych i oceny dowodów w postępowaniu kasacyjnych i związania Sądu Najwyższego ustaleniami sądu drugiej instancji (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Za okres po 1971 r. wnioskodawca nie wskazał przekonujących dowodów na wykonywanie władztwa w zakresie posiadania samoistnego nad nieruchomością przez niego i jego poprzedników prawnych. W orzecznictwie jest wystarczająco dużo przykładów na oczekiwanie, aby posiadanie samoistne było do wykazania, z pewnością nie wystarczy tylko sama możliwość władania rzeczą, która się nie zmaterializowała, w szczególności, gdy nie można tego dowieść.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że nie ma przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj